

REFORMÁTUS HÍRADÓ

III. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

A támogató kolozsvári református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvgás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

Romboljuk le szívünk körül a védőfalakat!

Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik. Jn 1,4-5b

„Kolozsvártól Kidéig amerikai léptékekkel ug-rásnyi a távolság, Erdélyben viszont valóságos kaland oda eljutni. Különösképpen télvíz idején. [...] Csomafájánál, ahonnan már a távolsági busz sem közlekedik, át kell hát ülni a lovas szánra. Akkortól utadat farkasivöl-tés kíséri a farkasordító hidegben. Legalábbis így volt a hatvanas évek elején [és így van sajnós ma is], amikor rám a kidei Margitka vi-gyázott, és a téli szünetben mindig hazavitt a szüleihez. Merthogy jól tesz a városi gyerekeknek a falusi levegő. Ilyenkor befűtöttek a vendégeknek fenntartott „tisza szobában”, ahol esténként az ágyat felforrósított téglával melegítették. A tiszta szobába került a karácsonyfa is, és alá kerültek a sokszor meglepés számba menő szerény ajándékok. [...]

Ránk köszöntött a karácsony, amikor a kis erdélyi falu néhány száz lakosa négy különböző templom irányába vette útját. Ki a református, ki a római katolikus, ki az unitárius, ki pedig a görögkeleti templomba ment ünnepelni. [...]

A református templomot vakító fényű gázlámpával világították meg, a fiatalok betlehemi jelenetet adtak elő, Boné lelkész úr prédikált. Az ünnep fénypontja az ajándékosztás volt, amikor minden gyermeket külön-külön szólítottak. Mennyire izgultam, sor kerül-e vajon rám is? Soha sem felejtettek ki; vendég gyermekként én is átvehettem a kis csomagot, benne vonalas írkával, ceruzával, almával és dióval, valamint az akkoriban oly nehezen beszerezhető apró mandarinna. [...] Talpunk alatt ropogó hóban ballagtunk haza, és a négy templomból kisereglők megsüvegelték egymást.” (Lówy Dániel: Karácsony Kidében, Amerikai Magyar Népszava Szabadság 2006. december 22., részletek)

NAGY TIBOR, kidei lelképásztor

Úgy hiszem, az adventi időszakban élők között sokan idézhetnek fel ilyen, s ehhez hasonló emlékeket. Olyan karácsonyi ünneplésekre emlékezünk vissza, amikor a nehézségek, a hiányosságok ellenére mégis közelebb álltunk ahhoz, amit „karácsonyi hangulatnak, karácsonynak” nevezünk. Valahogy a gyermekkori karácsonyok mélyebben bevésődtek emlékezetünkbe és szívünkbe. A gyermeki várakozás és vágyakozás intenzívebb, erősebb, mint amit látószólag felnőttként megélhetünk. Miért van ez így? Mi az, ami megváltozik bennünk? Mi tudná újraébreszteni a gyermeki várakozást és vágyakozást?

János, a szeretett tanítvány, sajátos módon számol be a karácsonyi eseményekről. Ő az, aki felülemelkedik a karácsony földhözragadt tényszerűségén. Nem a történeti valóságról, sem császárokról, helytartókról, földi és mennyei látogatókról számol be, hanem arról a Jézusról beszél, akiben a Krisztust látja, aki az idők előtt már létezett, aki ott volt egykoron a világ teremtésekor, tanúja volt az ember bukásának, most pedig karácsonykor azért ölt emberi testet magára, mert „benne élet volt”. A halálra, pusztulásra ítélt, alkonyatát élő világban azért vett fel emberi alakot, hogy az elmúlt élettel, a sötétséget fényvel váltsa fel.

Csodálatos üzenet rejlik a fény evangéliumában. Egyik adventi vasárnapról a másakra egyre szűkebb a napvilág, a sötétség hatalma egyre nagyobb. Advent negyedik vasárnapján,

a téli napéjegyenlőtlenség napján (december 21-22.) töltjük az év legsötétebb napját. Ezzel párhuzamosan vasárnapról vasárnapra meggyújtunk egy-egy gyertyát visszatekintve, Krisztus születésének az ünnepére készülve, és előretekintve az eljövendő Krisztus érkezésére. Amint nő a sötétség az életünkben, Jézushoz közeledve nő a világosság is. Kint sötétedik, bent világosodik. Mert „a világosság a sötétségben fénylik”. A gyermeki szívben a karácsony fénye, ragyogása teljes egészében szétoszlatja az árnyakat. A jézusi fény és szeretet utáni vágyakozás, mely ott van az ünnepi díszítésben, a finom ételekben, a karácsony esti ünnepélyben, a kántálásban, a családi találkozásokban, nem hagy helyet az árny világának és fejedelmének. Ebben más a gyermeki karácsony. A Jézus csodája iránti várakozás és vágyakozás felülemelkedik a halandó világ nyomasztó valóságán.

A felnőttek, akik megízlelték már a csalódás keserű ízét, félnek attól, hogy olyan lélekkel várják a fények ünnepét, mint egykoron gyermekként. Az öröm, a boldogság, a szeretet arányosan nő azzal, hogy hány védőfalat rombolunk le a szívünk körül.

Szeretettől és isteni csodától ragyogó karácsonyunk csakis akkor lehet, ha újból merjük sebezhetővé tenni lelkünket, ha merünk ismét gyermeki szívvel várni, epekedve vágyakozni Jézus után. A változásnak bennünk kell végbemennie, és akkor a mi orcánk is ragyoghat az Ige és az Élet Fényében.

Igehirdetéseink gyakran arról szólnak, hogy az ünnep csecsebecsétől fordítsuk figyelmünket az ünnep lényegére, és ez a felhívás valóban jogos. Isten azonban minden biztonnal annak is örvend, ha gondoskodunk az ünnepi, karácsonyi hangulatról, annak tudatában, hogy Jézus dicsősége ragyogja be teljes ünneplésünket.

Azt kívánom az ünnepre való készülésünkben, hogy mindannyian gyermeki vágyakozással várjuk mind karácsony ünnepét, mind Jézus visszajövetelét az Élet reménységével és Világosságával betelve!

Karácsonyról – valami megindító

■ *Felkértek, írjak a Református Híradóba egy 1800–2000 leütésnyi szöveget a karácsonyról: „valamit, ami megindítja az embereket”. Az első reakción az volt, hogy visszautastom, mert nem szoktam írni az újságokba, de aztán meggondoltam magam. S most itt ülök a gép (eddigre már majdnem) fehér képernyője előtt, tudva, hogy sose voltam a „megindító” – akár írott, akár mondott – szövegek nagymestere. Hacsak nem abban az értelemben, ahogyan azt Hrabal gondolta, miszerint egy valamirevaló szöveg olyan kell legyen, hogy az olvasóban azt az ellenállhatatlan vágyat keltse, hogy azonnal felugorjon, s nekirohanjon az író úrnak (bár betéve tudom az idézetet, mégsem írom ide, mert egy egyházi lapból úgyis kihúznák, s akkor még további húsz év kelle-ne ahhoz, hogy meggondoljam, írjak-e vagy sem egy újságba).*

De hát minek írni valami megindítót, ha a karácsony ünnepe által jelzett „esemény”, Istennek az emberiség iránti irgalmas megindultságából fakadó „történet” már „eleve” megindító? Megindította a Krisztus születése előtti évszázadok prófétái ígehirdetésének beláthatatlan sorát (lásd az evangéliumi könyvek „bibliográfiái” utalásait), Keresztelő Jánost, hogy utat készítsen (nem Istennek mife-lénk, hanem nekünk Isten felé), a hírnökök (angyalok) seregét, hogy bejelentsék és megóvják a „bethlehemi Kisdéd” érkezését, a pásztorokból tanúságtevők-ké átvedlett első „kántálókat”, a máig kinyomozhatatlan személyazonosságú „napkeleti bölcseket”. Ugyanígy megindította a Római Birodalom akkori császárat, Augustust is, hogy néptömegeket lakhelyükről kimozdító népszámlálási parancsot adjon ki, mellyel gyötrelmes utazásra kényszerítette a Názáretben élő kis családot Bethlehembe, ahol a dávidita származású Józsefnek kellett bejelentkeznie – mindez azért, amire akkoriban senki sem gondolt, hogy betel-jesedjék a mikeási ígéret, aminek ódon tekercsét Jeruzsálem (szintén „megindított”) udvari írástudói is fellapozták, hogy kinyomozzák, hol kell megszületnie a Királynak. És megindította Heródest is, hogy tövestől próbálja kitépetni az Isai törzséből kinövő vesszőszálat.

Így hát nem írok semmi megindítót, hanem inkább el-megyek leadni ezt a rövid szö-veget, ami ha másra nem, de arra talán alkalmas, hogy betöltsön egy hasábnyi papírteret abban az újságban, ami azzal a szándékkal indult, hogy meg-indítsa olvasóit (persze nem a szerző, hanem) Krisztus felé.

Tunyogi Lehel
magyarfodorházi lelképásztor

Talpunk alatt ropogó hóban ballagtunk haza, és a négy templomból kisereglők megsüvegelték egymást

Házasság, család, nemiség

Sorozatunknak, mely a Romániai Református Egyház bioetikai állásfoglalásának ismertetésére és népszerűsítésére hivatott, utolsó fejezetéhez érkezünk. Ez a hatodik fejezet. Az előző öt fejezetben gondolkodhattunk az emberi élet olyan területeiről, megnyilvánulásairól, amelyek nap mint nap komoly döntések elé állítanak. Hogyan vélekedünk magáról az életéről, kinek tulajdonítjuk, hogyan viszonyulunk az abortuszhoz, az eutanáziához, a szervátültetéshez vagy a klónozáshoz. Az utolsó, jelen fejezetben megfogalmazott álláspont az emberi élet egyik alapvető megnyilvánulási formájára vonatkozik: a családra és ezzel kapcsolatban a házasságkötésre és a nemiségre.

■ Mindaz, ami az egyes fejezetekben megfogalmazódott, összefügg egymással. Akkor tudunk az egyikkel azonosulni és azt a mindennapi életben képviselni, ha a másikat is sajátunknak tekintjük. A felsorolt kérdésekben való egységes állásfoglalás eredményezhet egy sajátos, egészséges, református és nem utolsósorban a Szentírásnak megfelelő, azaz Istennek tetsző életvitelt.

Tapasztaljuk azonban, hogy ez egyáltalán nem könnyű. Nemcsak azért, mert amikor személyesen érintenek ezek a kérdések, úgy, hogy magunk vagy szeretteink kerülnek ezekbe a helyzetekbe, akkor elfogultak vagyunk, és másképp értékeljük ezeket súlyját, hanem mert naponként kísértések között élünk. A környezetünk is befolyásol, egyszer jó, másszor rossz irányba. Ezenkívül ott van az a láthatatlan gonosz erő, amely alattomosan tud felbukkanni akár bennünk, akár külső hatásként. Nevezi ezt az erőt a Szentírás sátánnak, gonosznak, fenevadnak, s ha őszintén tekintünk a mindennapi életünkre, akkor nem tagadhatjuk a jelenlétét. Befolyásának eredménye a bűn, amely olyanná teszi az Isten által szépnek és jónak teremtett világot és benne az emberi életet, amilyenek sokszor látjuk. Fontos tudnunk e tapasztalatunk mellett, hogy ez a gonosz erő legyőzött és olyan, mint egy láncra kötött oroszlán. Amennyiben nem közelítünk felé, engedelmeskedünk Isten Igéjének, Ő meg tud őrizni minket a gonosztól.

Ezért ajánlja egyházunk, hogy a mai modern vagy posztmodern világban, amelyben látszólag annyira élesen különvált a hitélet és a társadalmi élet, az ember külső és belső énjé, és mégis, szükségszerűen annyira összemossódik a mulandó és maradandó, a lényeges és lényegtelen, az örömforsás és a szenvedések forrása, őrizzük meg református értékeinket, legyünk hűek mindhalálig, hogy elnyerjük az élet hervadhatatlan koronáját.

Jelen fejezetünk három része oszlik, ezek a házassággal, a családdal, valamint a nemiséggel kapcsolatos kérdésekben igyekeznek eligazítani. Vegyük sorra ezeket a fogalmakat, és figyeljük meg, mit tanít ezekről a Szentírás, és ebből kifolyólag milyen álláspontot képvisel egyházunk és mit kell nekünk, református egyháztagoknak is képviselnünk.

A házasság

A Romániai Református Egyház a Szentírás alapján a házasságot – mint férfi és nő életre szóló kapcsolatát – Isten jó teremtési rendjének tartja.

Sebestyén Jenő, a múlt század eleji nagy hatású budapesti dogmatikaprofesszor – akit a továbbiakban is idézni fogunk

– etikájában kifejti, hogy „az emberiség valójában a házasság minden lehető formáját már végigpróbálta, és új formát nem találhat ki többé. És ha nem is mondaná a Kijelentés, pusztán józan ésszel is rájöttek volna már az emberek arra, hogy a házasság legmagasabb rendű formája az, amit a keresztyénség annak mutat fel, mert a házasság nem csupán biológiai vagy fajfenntartási közösség, hanem igen nagy erkölcsi és lelki tényező is uralkodnak benne, s a döntést azok adják.”

Annak ellenére, hogy a házasság intézménye koronként megrendülni látszik, mégis ragaszkodunk az Újszövetség keresztyén házirendjéhez, mely

Reformátusoknak a házasságról nem lehet és nem szabad világi módon gondolkodni

szerint a családi élet alapja a házasság, melyet Isten gyermekekkel áldhat meg, és ezáltal a házastársakat az élet továbbadásában és teremtői áldásában részesíti.

Török István Debrecenben megfogalmazott etikája szépen értelmezi a Szentírás elejéről vett Igét: „És monda az Úr Isten: nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek neki segítőtársat, hozzáállót”. „Ebben a mondatban benne van az igazi férfiúság és az igazi asszonyság titka, az, hogy sem a férfiúságot, sem az asszonyságot, vagy szokottabb nevével élve: a nőieséget nem külön-külön önmagában, hanem a kettő kölcsönös viszonyulásában kell keresnünk.” A mi számunkra ez a következő megfogalmazásban lehet tanulságos: annál nőiesebb egy nő, minél férfiasabb mellette a férfi, és annál férfiasabb egy férfi, minél nőiesebb mellette a nő. Sajnos ezt a mai kor szellem nem kevés eredményességgel igyekszik összemossni.

A Romániai Református Egyház vallja, hogy a bűn megrontotta egész emberi természetünket. Ez alól a férfi és nő kapcsolata sem kivétel. Ennek következtében a házasság válságba

juthat, formálissá válhat, felbomolhat. A házasság válságának többféle oka van. A világi gondolkodású szakemberek ezeket az okokat külsőségekben keresik, nem az emberekben, s a házasság gyógyítását is kívülről akarják megoldani, a házasságra lépők lelkének, erkölcsi gondolkodásának megváltoztatása nélkül. Az ilyen próbálkozás azonban – Sebestyén Jenő szavaival – hajótörést fog szenvedni.

A házasság válságának oka ugyanis bennünk, emberekben van, s ezt az okot a Szentírás úgy nevezi, hogy bűn. A bűn a mindenkori emberiség életének velejárója. Nem gondoljuk, hogy a megelőző korszakok emberei jobbak lettek volna, a mi korunkéi pedig bűnösebbek, ezzel együtt kötelességünk felhívni egyházunk és népünk figyelmét olyan bűnökre, mint: szabad nemi élet, pornográfia, prostitúció, pedofília, a nemi jellegű kizsákmányolás bármely formája, valamint következményeik felelőtlen kezelése. A felsoroltak népszerűsítése, terjesztése különösen gyermekeink személyiségének fejlődését károsítja, fer-

Bűnbánattal valljuk meg, hogy a tisztaság és a hűség erényeit a világban egyházunk sem tudja Isten akarata szerint megjelentíteni. Hirdetjük, hogy Isten szentsége leleplezi és megítéli a bűnt, ugyanakkor szeretete bűnbánatra és megtérésre hív. A bűnbánóknak pedig hirdetjük Isten kegyelmét, az újrakezdés lehetőségét, és arra intjük őket, hogy a jelenvaló világban tisztán és feddhetetlenül éljenek.

A család

A Romániai Református Egyház meggyőződése, hogy a gyermekek sokirányú fejlődése leginkább a harmonikus családi légkörben biztosított. Ezért a család a teljes és az egészséges társadalmi élet megalapozója, az egyház és a társadalom valódi alapsejtje, magva is. A gyermek a családban tanulja meg a társadalmi együttélésnek, egymás elfogadásának, szeretetben való eltérésének legfontosabb alapszabályait. Minden emberi közösség, amely háttérbe szorítja a családot, és így kizárólag az egyénre próbál

nyörködni benne, hanem cselekedni kell a megtartásáért. A családi élet és házaseslet elterjedése a szeretet. Nem a romantikus, érzelmekben kimerülő szeretet, hanem a Jézus Krisztustól tanult szeretet, mely jelent odafigyelést, áldozathozatalt, lelki támaszt, türelmet, megbecsülést, hűséget, kitartást.

Nemiség

A nemiséggel kapcsolatban két jelenség tekintetében foglal állást egyházunk. Az egyik, amely az ellentétes nemű párok együttélését, a másik, amely az egyneműek tartós kapcsolatát kívánja a házassággal egyenértékűnek feltüntetni.

Ismeretes egyházunk előtt, hogy vannak olyan embertársak, akik öröklött vagy szerzett hajlamként saját nemükhöz vonzódnak képtelenek a teremtségi rend szerinti házasságra. Magát a hajlamot egyházunk nem minősíti. E testvéreinket lelkigondozói tapintattal fogadják, mely emberi drámájukat megértéssel és bizalmasan kezeli. Őket az emberi méltóságot sértő, mindenfajta diszkriminatív magatartással szemben kötelességének tartja megvédelmezni.

Mivel azonban a homoszexuális gyakorlatot mind az Ó-, mind az Újszövetség elítéli, s azt a házasságtöréssel egyenlő súlyú bűnnek tekinti (3Móz 18,22; 20,13; Róm 1,26–27), ezért egyházunk az ilyen kapcsolatokat elfogadni nem tudja és egyházi áldásban nem részesíti.

A Romániai Református Egyház nem kíván beleavatkozni az egynemű párok együttélésének az állam részéről történő jogi vonatkozású – törvényesítésébe. Mindazonáltal – a házasság és a család védelme érdekében – visszautasítja, ha a törvényhozás az egynemű párok együttélését a házassággal teszi egyenlő értékűvé, és számukra lehetővé teszi a gyermekek örökbefogadását.

Végül idézzük fel ennek a sorozatnak a kiindulópontját. Az élet Istené. Nem tartjuk kezünkben, nem rendelkezünk vele. Erről leginkább a betegség és a gyász, a veszteségek és csaldások nehéz időszakai győznek meg. Legyünk nagyon hálásak Istennek, ha az ilyen megpróbáltatások elkerülnek. Ha ígéreteinkhez és fogadalmainkhoz hűek maradunk, és Istennek tetszését keressük életvitelünkben, az segíteni fog helyesen viszonyulni a bioetikai kérdésekhez, köztük a házassághoz, családhoz és nemiséghez is.

Karácsony ünnepén találni lenne azt mondani, hogy most még inkább figyeljünk a családra, hiszen ez a család ünnepe, de nem tehetjük, mert nem az. Karácsony Isten ajándékának és Isten irántunk való szeretetének az ünnepe, amelyet nyújt számunkra Fiában, a mi Urunk Jézus Krisztusban. Karácsony nem a mi ünnepünk, hanem annak megünneplése, amit nekünk adott a Mindenható Isten mi Megváltónkban. Inkább figyeljünk a családra, a házastársunkra, gyerekeinkre minden nap ugyanazzal az odaadással. Szolgáljuk ezzel is az Ő dicsőségét, akinek a szeretetéből élhetünk!

Ágoston-Palkó Attila
szászfenesi lelkipásztor

Kicsi pap bácsi, nagy pap bácsi – ki kicsoda a templomban?

Gyakornok, beosztott lelkész, principális dolgozik az egyházközségekben

Négy lelkes, tevékeny és segítőkész fiatalember szolgál beosztott lelképásztorként jelenleg Kolozsváron: Berszán László a törökvgási (Donát út), Kerékgyártó Zsolt a felsővárosi (Kakasos templom), Székely Szabolcs a belvárosi (Farkas utca), Vajda István Gellért pedig az újalsóvárosi (Pata utca) egyházközségben. Igyekeznek mindenben a gyülekezet és közvetlen munkatársuk, a parókus lelkész segítségére lenni, a család- és beteglátogatástól az istentiszteleteken át az ifjúsági bibliaórákig, sőt még a templom körüli teendőkből is kivesszük részüket. A megbízatást, amely legtöbb kétszer két évre szólhat, önszántukból vállalták, és egy pillanattal sem bánták meg. Hisznek abban, hogy kompetenciáik megismerése, kipróbálása révén, a most szerzett tapasztalatok birtokában hasznosabban tudnak helytállni abban a gyülekezetben, ahová a jövőben Isten vezérli őket.

FERENCZ ZSOLT

A kálvinista ember elmegy a templomba, meghallgatja az igét, nyugtázza, hogy éppen a kicsi vagy a nagy pap prédikált, de legtöbbször nem tudja, hogy melyik palást pontosan milyen beosztott személy vállára borul: gyakornok, beosztott lelkész, parókus lelkész?

A Magyarországi Református Egyházzal való jogharmonizáció mellett, főként a városokban és a nagyobb vidéki gyülekezetekben szolgáló lelképásztorok munkáját kívánták megkönnyíteni, amikor három évvel ezelőtt, a zsinati döntés nyomán bevezették a beosztott lelkési szolgálatot az Erdélyi Református Egyházkerületben. Megszűnt ezáltal a segédlelkész-intézménye, helyét pedig átvette a valamivel kevesebb feladattal járó gyakornok, és a valamivel több feladattal járó beosztott lelkési szolgálat. A teológia és a mesterképző befejezése után egy évig dolgoznak gyakornokként valamelyik lelkész mellett a végzősök, majd második lelkész-képesítő vizsgát tesznek – a szakszargon szerint nagypapiznak. Ezután szentelik fel őket, s ettől a pillanattól lesz valaki lelkész hivatalosan.

A beosztottak pedig azok, akik felszentelésük után nem mennek el rögtön külön gyülekezetbe – önálló lelkészként vagy helyettesként –, hanem parókus lelképásztor mellett teljesítenek szolgálatot, segítőként, a felettesükhöz hasonló kötelezettségekkel. Ugyanúgy tartanak istentiszteleteket, esketnek, keresztelnek, temetnek, és végzik a mindenféle más teendőket, megoldást keresnek a felmerülő problémákra, ám nem szólhatnak bele a döntési folyamatokba, nem rendelkeznek aláírási joggal és nem kormányoznak. A munka előszervezésébe csak tanácsal kapcsolódnak be, a kivitelezésben viszont teljes mértékben részt vállalnak.

A korábbi segédlelkész a jelenlegi rendszerben inkább a gyakornok pozícióhoz közelít, miközben a beosztott lelkész már majdnem második lelképásztora a gyülekezetnek. A parókus lelkész és a presbitérium döntésétől függ, hogy az első két év letelével maradhat-e valaki még két évig ugyanazon a helyen, egyébként bármikor „kiléphet”, amennyiben meghívást kap valamelyik gyülekezetből, vagy bármilyen más okból kifolyólag a távozás mellett dönt.

Az erdélyi egyházkerületben tizenhét beosztott lelkész tevékenykedik mostanság, közülük négyen Kolozsváron. Eltérő az „előtörténetük”, s a nehézségek és lehetőségek is másak, amelyekkel nap mint nap szembesülnek, néhány tényező azonban közös mindannyiuk esetében: lelki-

ismeretesen és legjobb tudásuk szerint próbálnak tevékenykedni, a gyülekezet javára. Segédlelkészből lett beosztott lelképásztor Kerékgyártó Zsolt a felsővárosi és Székely Szabolcs a belvárosi egyházközségben, Vajda István Gellért és Berszán László a gyakornok évtelente óta szolgál ebben a tisztségben az Újalsóvárosban és a Törökvgáson.

– Az iskola egyfajta folytatásaként is lehet értelmezni ezt az időszakot. Roppant hálás vagyok, amiért két helyen szolgálhattam a teológia után, hiszen a kolozsmonostori és a belvárosi gyülekezetben is olyasmiket tanultam, amit később, önálló lelkészként kamatoztathatok – magyarázza Székely Szabolcs. Berszán László hozzáfűzi: szerencsés esetben, ha megfelelő módon tudnak együttműködni, már a gyakornok évi folyamán jó kapcsolat alakul ki a „diák” és mentora között, ami aztán a beosztott lelkési szolgálat alatt is hasznosan folytatódhat. – Igazi munkatársi, szolgatársi, de mondhatom, hogy baráti a viszony nálunk a Törökvgáson: a parókus lelképásztorral szinte minden kérdésben meg tudunk egyezni, a tennivalók elosztása után pedig mindenki végzi a maga feladatát, emiatt konfliktusmentes, jó a hangulat – részletezi a fiatal lelkész.

A kölcsönös bizalmat említi az egyik legfontosabb tényezőként Vajda István Gellért, majd egy igazán bensőséges kapcsolatba avat be. – Sokszor hangsúlyozza a principálisom, hogy nem úgy tekint rám, mint beosztottjára, hanem mint saját fiára. Ez abban is megnyilvánul, hogy amikor hazamegyek, gyakorta megkérdezi, van-e ebédem, ha nem, akkor jöjjelek, étkezzünk közösen – árulja el. Társaihoz hasonlóan Kerékgyártó Zsolt is jól érzi magát azon a helyen, ahová az isteni gondviselés vezérelte: a Farkas utcából 2011-ben került az akkori püspök, Pap Géza mellé, aki-

A gulyás is finomabb, ha a lelkész beszáll a kavargatásba!

től elmondása szerint nagyon sokat tanult, örül, hogy ilyen nagy tudású személy mellett dolgozhat. – Ha sikerül megtalálni a közös hangot a főnökünkkel, akkor nem szükséges emlegetni, hogy beosztottként mit szabad és mit nem szabad megtennünk. Mindannyian felelősek vagyunk a tetteinkért, akkor lehetne gond, ha valamiféle nézeteltérés keletkezne közöttünk – állapítja meg Kerékgyártó Zsolt.

Hasznos segítséghez híven valamennyi munkából kivesszük a részüket, az istentiszteletek mellett mindannyian látogatnak családokat és betegeket. Hivatalt munkát is végeznek, elvégre, mint mondják, foglalkozni kell az emberekkel, akik ügyes-bajos kérdéseikkel fordulnak az egyházközséghez. Ilyenkor jó, ha van valaki az irodában, pláne egy olyan beosztott lelképásztor, aki könnyen szót ért a hívekkel és főnökével. Beosztottként ezáltal ők is sokat tanulnak a gyülekezetéről, az ügyintézés folyamatáról, a dolgok menetéről.

Bekapcsolódnak ugyanakkor a templom körüli fizikai munkákba, amelyek újabb alkalmat biztosítanak az emberekkel való találkozásra – lehet, sokan ösztökölnek attól, hogy az irodába bekapogjanak, de ha látják, hogy a lelkész kint van az utcán vagy az udvaron, megszólítják, és akár negyedórán át társalognak. Volt már olyan, hogy kerteszenek hitték a lelkészt: Kerékgyár-

tó Zsolt meséli, hogy fűnyírás közben a tiszteletes hollétére érdeklődtek tőle, mivel nem a megszokott öltözetben látták, nem ismerték fel elsöre.

Berszán László úgy érzi, a beosztott lelkész erénye, ha több mindennel tud foglalkozni, ő például számítógépet javít, ha úgy adódik, gödörásáskor a presbiterek mellé szegődik, vagy éppen tanít a vallásórás gyerekeknek. Mindannyiuk számára kihívás a fiatalokkal való munka: az életkorbeli közelség miatt némiképp magától értetődik, hogy ez az ő feladatuk, mégsem mindig zökkenőmentes ez a munka, hétről hétre fejtorést okoz a szervezése – főként városban hangsúlyos probléma ez, ahol megannyi szórakoztató rendezvény közül választhatnak a fiatalok.

– Számomra a legfontosabb feladat és a legnagyobb kihívás az istentiszteletekre való felkészülés, hiszen a cél az, hogy az igehirdetés üzenete igeszerű, ugyanakkor a gyülekezet számára aktuális kérdéseket felvető legyen – mondja Székely Szabolcs, és hasonló kihívásként említi az ifjúsági bibliaórát is, hiszen szeretné, hogy tartalmas beszélgetés alakuljon ki a találkozókon. Mindkét esetben a fiataloktól kapja a legtöbb visszajelzést, márpedig a pozitív és a negatív reakciókból is sokat tanulhat az ember.

A különböző területeken való helytállás hozzásegíti a beosztott lelkészeket ahhoz, hogy kipró-

bálgják magukat, szembesüljenek a képességeikkel és a határaikkal. – Oriásit veszítenek azok, akik a gyakornok idő után kihagyják a beosztott lelkészesség lehetőségét, nem tudják felmérni megfelelő körültekintéssel a kompetenciáikat, és nem nagyon van idejük pótolni a hiányosságait – jegyzi meg Berszán László, és kifejti: a kettő plusz két év alatt olyan helyzetekre készülhet fel az ember, amire egyedül, a teológia padjától a nagybetűs szolgálatba kerülve nem biztos, hogy lenne ideje és lehetősége. Ezeket a lépcsőfokokat mindenkinek meg kellene másznia, vetik közbe egyöntetűen a többiek, és elégedetten nyugtázzák, hogy néhány kivétel ellenére sokan döntenek a beosztott lelkési szolgálat mellett. Önmaguk kipróbálása összefüggésben van azzal, hogy ez idő alatt a lelkési munkában megjelenő kontrasztokat is megtapasztalják: adott esetben ugyanazon a napon, két esküvő között, a szentesti istentisztelet előtt vagy akár keresztelő után temetni kell.

Közben arról sem feledkeznek meg, hogy a beosztott szolgálat után önállóan kell majd helytállniuk valamelyik kisebb vidéki gyülekezetben vagy egyházi intézményben, ahol – immár teljes felelősségtudattal – kamatoztathatják tapasztalataikat, „élesben” próbálva ki mindazt, amit ebben az időszakban tanulnak. Felmerül a kérdés: hogyan tovább tehát?

– 2015. május 31-én jár le a szerződése, úgyhogy a hátralévő idő nagyrészt az orientálódásé. Amennyiben alkalom adódik, akkor menni kell, mert ha sok buszt elengedünk, lehet, hogy egy idő után lejár a sofőrök munkaideje, nem jön több busz, mi pedig ott maradunk várakozó módban – összegzi Kerékgyártó Zsolt. Hasonlóan gondolkodnak a többiek is, nem rettennek meg a folytatástól; bíznak abban, hogy magánéletükkel is sikerül összeegyeztetni jövőbeli szolgálatukat, és nem kell elszakadniuk családjuktól.

A végső döntés viszont nem csupán az övék, Berszán László így fogalmaz: „elképzeléseink, variációink vannak, az utolsó szó viszont Istené, aki úgyis oda terel bennünket, ahol látni szeretne bennünket”.

Berszán László, Vajda István Gellért, Székely Szabolcs és Kerékgyártó Zsolt

A templomok után most a lelkekkel kell foglalkozni

Megerősödő presbiterszövetség: híd a hívek és az egyház között

Az ifjúsági munkát, idősek támogatását, az egyháztól eltávolodott, Istent kereső szomszédok, munkatársak gondoskodó bevonását, templomépítés után léleképítést célzó stratégiáját ismerteti és tárgyalja februári közgyűlésén a Kolozsvári Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége. Az idén márciusban megalakult szövetség igyekszik összefogni az egyházmegye presbitereit, címtárat és már több vidéki találkozót szervezett, és fő feladatának tekinti a református hit mellett a nemzeti identitástudat megőrzését.

■ A Kolozsvári Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének célkitűzései közé tartozik a presbiterek református keresztyén önazonosságának erősítése, egyházunk és népünk szolgálata, a presbitériumok és lelkipásztorok közötti együttműködés elősegítése, a gyülekezeti tagok és presbitériumok közötti állandó kapcsolattartás biztosítása. Ezt szolgálja a címtár létesítése, presbiteri találkozók szervezése az egyházmegye négy földrajzi körzetében, amelyre a 39 egyházközséget csoportosítottuk. Kajántón, Kolozson, a kolozsvári Pata utcai Fehér templomban és Tordaszentlászlón a gyülekezetekkel együtt szerveztünk találkozót az ősz folyamán, erősítve a falvakon élő református testvéreink hitéletét. Szövetségünk küldöttsége hat presbiterkonferencián vett részt.

Az utóbbi két évtizedben számos templomunk megújult, tartozunk épületeket, új templomokat építettünk. Elérkezett az idő: az egyháznak többet kellene foglalkoznia a lelkekkel. Sokkal több szeretettel és gondoskodással kellene megkeresnünk Istentől nagyon távol került testvéreinket. Itt élnek közöttünk: munkatársaink, szomszédaink, családtagjaink – nem kell nagy távolságokat bejárnunk ahhoz, hogy őket megtaláljuk. Sokan Isten kö-

zelében látják lelki gondjaik megoldását, de nem tudják, merre induljanak, hol kezdjék, nem ismerik az Istenhez vezető utat. Presbitereink lehetősége és feladata elvesztett testvéreinket megtalálni, templomainkba elhozni.

Évről évre szomorú statisztikákkal szembesítenek a népességcsökkenésről árulkodó demográfiai adatok. Ha fáj nekünk, hogy népünk körében a vegyesházasságok aránya meghaladta az 52%-ot, a legmagasabb a magzatgyilkosságok, öngyilkosságok és káros szenvedélyekben szenvedők száma, akkor tennünk kell valamit ez önpusztító folyamat ellen. Minden nagyobb településen anyanyelvi oktatásban részesülhetnek gyermekeink, a szórványból iskolabuszok szállítják az igénylőket oktatási központokba, ki-

kényszeríti hát a szülőket, hogy mégis többségi osztályokba írássák gyermekeiket, ahol megszűnik minden kapcsolatuk a magyar értékekkel, hagyományokkal, irodalommal, történelemmel, megszűnik magyar identitásuk? Ki kényszeríti fiataljainkat, hogy vegyesházasságok miatt lassan felszámolják nemzetünkhöz való kötődésüket? Presbitereink személyes példájukkal és a családlátogatások során hozzájárulhatnak e fájdalmas folyamatok lassításához.

Éves munkatervet fogadunk el 2014 februárjában, a szövetség

közgyűlésén. Fejleszténénk a presbiterképzést, fontosnak tartjuk a gyülekezeteink időseivel, magányosaival, betegekkel való hatékonyabb foglalkozást. Többéves ifjúsági programot dolgoztunk ki. A kétéves konfirmációi előkészítő 13–15 éves résztvevőit egyhetes táborozásra vinnénk. A lelkipásztor testvérek közül többen is jelezték: szombatonként szívesen látnának egy-egy gyermekcsoportot szánkozással egybekötött kikapcsolódásra, ismerkedésre. Reménységünk szerint hosszantartó, netán házassággal végződő barátságok is kialakulhatnak. Úgy gondoljuk, hogy ily nemes célra számíthatunk az egyházmegye és az egyházkerület anyagi támogatására, de magyar civil szervezeteket is megkeresnénk. Egyházmegyénkben kb. 400 kátés korú gyermek van.

Hisszük, hogy Istennek terve van velünk, nemhiába teremtett minket Erdély földjére református magyaroknak. Presbiterek, gondnokok, úgy kell végeznünk munkánkat, hogy tudatában legyünk: Istennek kell beszámolnunk az egyház javaival való sáfarkodásunkról. Köszönjük Bibza Gábor esperes úr erkölcsei támogatását a kezdeti nehézségek idején, és a lelkipásztoroknak, presbitériumoknak, hogy elősegítették munkánkat.

Istentől megáldott békés, boldog karácsonyt kívánunk egyházmegyénk minden tagjának, az új esztendőben élni akarást, tettekeszséget, sikereket keresztyén magyar népünknek! Isten áldja gyülekezeteinket!

Floriska István
elnök

Hat presbiterkonferencián vettek részt a kolozsváriak

Nőszövetség – az egyház imádságosan cselekvő gondoskodói

Imanap, konferencia, kirándulás, tábor, munkatársképző – néhány a szeptember végi közgyűlésén megújult kolozsvári református nőszövetség jövő évi tervei közül. A nőszövetség munkája igehirdetés, olyan szolgálat, amit az asszonyok hitből, szeretetből és önkéntesen végeznek Urunk dicsőségére és az anyaszentegyház építésére.

■ A nőszövetség a református egyházhoz tartozó asszonyok hitéletének ápolására és gyakorlására létrehozott belmissziós szervezet. A női munkaközösségek az egyes egyházközségekben vagy szervezeti keretben működnek (elnök, titkár stb.), vagy alkalmasszerűen tevékenykednek, kapcsolattartó személy képviseli őket megyei szinten. Az egyházmegyei nőszövetség elnökségének feladata a kapcsolattartás, tanácskozás az egy-

házközségek képviselőivel, illetve az egész megyét érintő tevékenységek összehangolása.

1990-ben, a diktatúra alatti kényszerszünet után, mindkét kolozsvári egyházmegye területén újraindult a nőszövetség. A két megye egyesítését követően, 2013. szeptember 28-án a Kolozsvári Református Egyházmegye Nőszövetsége konferenciát és alakuló gyűlést tartott Magyarfenesen, dr. Bibza Gábor esperes vezetésével. A vendé-

geket köszöntötte énekekkel-versekkel a Magyarfenesi Vegyeskar, rövid beszéddel Lengyel István, az egyházmegye megbízott misziói előadója, Szöllösi Etelka, megbízott megyei elnök, Lukács Margit, az Erdélyi Református Nőszövetség régiós elnöke. A konferencián két előadás hangzott el, amelyet kis csoportokban beszéltek meg a résztvevők: Molnár Helén kerületi alelnök mutatta be a Bethlen család egyházunknak adományozott bonyhai kastélyát, majd Lengyel dr. Püsök Sarolta Kommunikáció, a megértetés és megértetés művészete című előadása hangzott el.

A Kolozsvári Református Egyházmegye Nőszövetsége új elnökséget választott. Elnök: Szöllösi Etelka diakónus-vallás-tanár; alelnökök: Lengyel dr. Püsök Sarolta lelkész-egyetemi oktató, dr. Buzogány Emese kórházlelkész; titkár: Antal Katalin kántornő (Györgyfalva); pénztáros: Ágoston Palkó Erika főkönyvelő (Szászfenyes); jegyző: Tibád Júlia Krisztina informatikus (Kolozsvár-Hídelve); elnökségi tagok: Erdélyi Tünde lelkipásztor (Bodonkút); Farkas Erzsébet könyvelő-tanárnő (Kolozsvár-Irisztelep); sajtóreferens: Szigeti Anikó nyugdíjas tanár (Kolozsvár-Felsőváros).

A megújult nőszövetség első rendezvénye a Kárpát-med-

cei imanap volt december 8-án, amelyet a Kolozsvár-Hídelvei templomban szerveztek meg. Jövő évre a nőszövetség megyei elnökségi gyűlést tervez az éves munkaterv kidolgozásával, megyei belmissziós munkamegbeszélést, ökumenikus imanapot, csendesnapot, *Ismerjük meg egyházmegyénket!* jelszóval egynapos kirándulást, egyházmegyei

konferenciát és közgyűlést, két-napos tábort Kolozson, Észak-Erdélyi Régiós Konferenciát, munkatársképző találkozót, Kárpát-medencei imanapot is terveznek, és februárban bekapcsolódna a házások hete rendezvény-sorozatba.

Szöllösi Etelka
L. Püsök Sarolta

Szolgálat a lelki élet terén és ökumené

■ A hitélet ápolása érdekében a nőszövetség bibliáórákat és imáórákat, alkalmasszerűen csendesnapokat tart tagjai számára, ahol az asszonyok Isten igéjével foglalkozhatnak és az ige világosságában beszélhetik meg sajátos lelki és más természetű kérdéseiket. Cél a hitben való növekedés. Bibliáórai és istentiszteleti közösséget vállal más felekezetek nőszövetségeivel, arra figyel, ami összeköt, és nem arra, ami elválaszt. A nő egyetemes imanapjával a nőszövetség bekapcsolódik a világ keresztyén asszonyainak közösségébe.

Diakónia és közművelődés

■ A nőszövetség adományaival támogatja és segíti a rászorulókat, segíti a gyülekezet diakóniai programjainak megvalósítását. Felvállalja a gyülekezet betegek otthoni gondozását, utcagyermek, szenvedélybetegséggel küzdő családok ápolását a felebaráti szeretet és segítségnyújtás jegyében.

A nőszövetség szervezte előadások nyitottak mindenki felé. Különösen figyel a korunk asszonyait foglalkoztató témakörökre, amelyek mind művelődéstörténeti, mind társadalomietikai szempontból segítik a nőszövetség tagjait, hogy Isten gyermekeként megtalálják helyüket a társadalom napi kihívásai között. Rendezvényein népszerűsíti a keresztyén értékrendet közvetítő, igényes szépirodalmi alkotásokat. Népművészetünk és a keresztyén etikával nem ellenkező néphagyományaink ápolására és megőrzésére varrőkört, szövőkört, főzőkört stb. szervez, természetismereti és honismereti kirándulásokat is.

Ősszel alakult a megújult nőszövetség